
Vergaderjaar 2001–2002 Nr. 387

28 433 (R 1722)

Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Franse Republiek inzake wederzijdse bijstand en samenwerking tussen hun douaneadministraties ten behoeve van de juiste toepassing van de douanewetgeving en de voorkoming, opsporing, vaststelling en bestrijding van inbreuken op de douanewetgeving in het Caribisch gebied, in het bijzonder op het eiland Sint Maarten/Saint Martin; Philipsburg, 11 januari 2002

Nr. 1

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Aan de Voorzitters van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 3 juni 2002

Ter griffie van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen op 13 juni 2002.

De wens dat het verdrag aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal wordt onderworpen kan door of namens een van de Kamers of door ten minste vijftien leden van de Eerste Kamer dan wel dertig leden van de Tweede Kamer of door de Gevolmachtigde Minister van de Nederlandse Antillen te kennen worden gegeven uiterlijk op 13 juli 2002.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 2, eerste en tweede lid, en artikel 5, eerste en tweede lid, van de Rijkswet goedkeuring en bekendmaking verdragen, de Raad van State van het Koninkrijk gehoord, heb ik de eer U hierbij met het oog op de stilzwijgende goedkeuring over te leggen het op 11 januari 2002 te Philipsburg totstandgekomen Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Franse Republiek inzake wederzijdse bijstand en samenwerking tussen hun douaneadministraties ten behoeve van de juiste toepassing van de douanewetgeving en de voorkoming, opsporing, vaststelling en bestrijding van inbreuken op de douanewetgeving in het Caribisch gebied, in het bijzonder op het eiland Sint Maarten/Saint Martin (Trb. 2002, 58).¹

Een toelichtende nota bij dit verdrag treft U eveneens hierbij aan.

De Gevolmachtigde Minister van de Nederlandse Antillen is van deze overlegging in kennis gesteld.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
J. J. van Aartsen

¹ Ter inzage gelegd bij het Centraal Informatiepunt Tweede Kamer.

Het advies van de Raad van State wordt niet openbaar gemaakt, omdat het uitsluitend opmerkingen van redactionele aard bevat (artikel 25a, vierde lid, onderdeel b, van de Wet op de Raad van State)

1. Inleiding

Het eiland Sint Maarten neemt binnen de Nederlandse Antillen en binnen het Koninkrijk der Nederlanden een bijzondere positie in. Het is de enige plaats waar het Koninkrijk grenst aan de Republiek Frankrijk. Daarnaast heeft het ook een specifieke fiscale positie. Er worden, behalve een bijzonder invoerrecht op benzine, geen invoerrechten en accijnzen geheven. Met name voor alle niet-fiscale douanetaken, in het bijzonder drugsbestrijding, zijn er wel aan beide kanten van het eiland douaneposten. Doordat er geen grens bestaat tussen de twee landen die bewaakt wordt kunnen grensoverschrijdende illegale activiteiten plaatsvinden, terwijl de betreffende douanediensdiensten slechts kunnen optreden op hun deel van het eiland. Dit verdrag strekt er mede toe grensoverschrijdend optreden mogelijk te maken. Daarnaast schept het een kader voor samenwerking tussen de douaneadministraties van de drie betrokken landen.

Het verdrag zal voor wat betreft het Koninkrijk zowel voor de Nederlandse Antillen als voor Nederland gelden. Het is echter niet van toepassing in de relatie tussen Nederland en Frankrijk in Europa. Voor de bijstand en samenwerking op douanegebied tussen beide landen op het Europese vasteland geldt de op 18 december 1997 te Brussel tot stand gekomen «Overeenkomst inzake wederzijdse bijstand en samenwerking» tussen de douaneadministraties opgesteld op grond van artikel K3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna te noemen WBS-verdrag) (Trb. 1998, 174) en Verordening nr. 515/97/EG van de Raad van de Europese Unie van 13 maart 1997 betreffende de wederzijdse bijstand tussen de administratieve autoriteiten van de lidstaten en de samenwerking tussen deze autoriteiten en de Commissie met het oog op de juiste toepassing van de douane- en landbouwvoorschriften (Pb EG nr. L 082). Dit verdrag biedt tevens en versterkte juridische basis voor de samenwerking in het Caribisch gebied die reeds bestaat tussen de douaneadministraties van Nederland, de Nederlandse Antillen en Frankrijk in het kader van de Caribbean Customs Law Enforcement Council (CCLEC).

De artikelen van het onderhavige verdrag zijn grotendeels gebaseerd op de tekst van bovengenoemd WBS-verdrag en op het modelverdrag van de Wereld Douane Organisatie (WDO), dat als basis dient voor alle bilaterale verdragen betreffende wederzijdse administratieve bijstand in douanezaken die het Koninkrijk met andere landen heeft afgesloten.

Het verdrag zal het mogelijk maken om informatie uit te wisselen tussen de drie douaneadministraties die nodig is voor het handhaven van de douanewetgeving. Voor het Koninkrijk betekent dit, dat de Antilliaanse douane informatie kan verkrijgen van de Franse douane voor het gehele grondgebied van de Franse Republiek. Voor Nederland opent dit verdrag de mogelijkheid om, waar gewenst, informatie te verkrijgen uit alle overzeese departementen van Frankrijk. Dit was tot nu toe nog niet mogelijk, omdat het toepassingsgebied van het WBS-verdrag en Verordening nr. 515/97/EG beperkt is tot het grondgebied van Frankrijk in Europa.

Het verdrag is niet van toepassing in de relatie tussen Nederland en de Nederlandse Antillen. Het verdrag regelt de samenwerking tussen de verdragsluitende partijen, namelijk Frankrijk en het Koninkrijk. De beide landen van het Koninkrijk zijn daarmee onderdeel van dezelfde verdragsluitende partij, waardoor het verdrag geen gevolgen heeft, noch kan hebben voor hun onderlinge relatie. De informatie-uitwisseling tussen Nederland en de Nederlandse Antillen op douanegebied is overigens geregeld in de Rijkswet van 1 juli 1999, houdende regels inzake de

administratieve bijstand tussen de landen van het Koninkrijk op het gebied van de douane en inzake de heffing en de invordering van accijnzen, omzetbelasting, algemene bestedingsbelasting en belasting op bedrijfsomzetten.(Stb. 1999, 299).

2. Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1

De term «douaneadministratie» in het verdrag heeft, althans wat Nederland betreft, een gekwalificeerde betekenis. Voor Nederland wordt daaronder verstaan de centrale nationale administratieve autoriteit die belast is met de uitvoering van de regelingen waarop de in dit verdrag omschreven samenwerking betrekking heeft. Dit zal in een aantal gevallen de nationale douanedienst zijn, doch niet van alle hier bedoelde regelingen is de uitvoering in ons land uitsluitend aan de douanedienst opgedragen. Door artikel 1, onder 1, wordt bereikt dat het toepassingsgebied van het verdrag in alle landen gelijk is. De Nederlandse diensten die in de eerste plaats in aanmerking komen voor samenwerking in de zin van het verdrag zijn: de Douane, de Fiscale Inlichtingen- en Opsporingsdienst / Economische Controledienst en de Algemene Inspectiedienst. Ook andere diensten met specifieke controle- en opsporingstaken kunnen bij de samenwerking in het kader van dit verdrag betrokken zijn zoals de Inspectie Milieuhygiëne van het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer voor wat betreft de handhaving van de milieuwetgeving (onder meer afvalstoffen). Omwille van de duidelijkheid naar de verdragspartner en om het gevaar van versnippering van het aantal aanspreekpunten in Nederland tegen te gaan, zal het Douane Informatie Centrum te Rotterdam als centraal aanspreekpunt worden aangewezen.

Het begrip «douanewetgeving» heeft, evenals het begrip «douaneadministratie», in het verdrag een ruimere betekenis dan die welke daaraan in het algemeen wordt toegekend. Onder de werking van het verdrag vallen ten gevolge van deze definitie in ruime zin van de term «douanewetgeving» regelingen inzake de in-, uit- en doorvoer van goederen, hoofdzakelijk betreffende:

- a. (voor Nederland) douanerechten alsmede omzetbelasting en accijnzen geheven ter zake van de invoer; belastingen in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en landbouwrestituties en anti-dumpingrechten;
- b. (voor Nederland en de Nederlandse Antillen) verboden, beperkingen en controlemaatregelen inzake het grensoverschrijdende goederenverkeer ter bescherming van financiële, economische, culturele, veterinaire en fytosanitaire belangen en ter bescherming van de binnenlandse veiligheid, de openbare orde, de volksgezondheid en het milieu.
- c. (voor de Nederlandse Antillen) het bijzonder invoerrecht op benzine.

Bij de begripsomschrijvingen van artikel 1 is voorts een definitie van persoonsgegevens opgenomen, welke is ontleend aan artikel 2, onderdeel a, van het op 28 januari 1981 te Straatsburg tot stand gekomen Verdrag tot bescherming van personen met betrekking tot de geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens (Trb. 1988, 7) (hierna te noemen Verdrag van Straatsburg).

De overige definities betreffen termen die in het verdrag regelmatig worden gebruikt en beogen redactionele complicaties in de tekst van het verdrag te voorkomen.

Artikel 2

Uit dit artikel blijkt dat het verdrag ziet op wederzijdse bijstand en samenwerking tussen de partijen in het Caribisch gebied. Derhalve tussen de Nederlandse Antillen en Frankrijk respectievelijk Nederland en Frankrijk voor zover het de Franse overzeese departementen en gebieden betreft. De verwijzing naar de wederzijdse bijstand en samenwerking in de Europese Unie refereert aan het in de inleiding reeds vermelde WBS-verdrag en Verordening nr. 515/97/EG, die gelden tussen de partijen in Europa.

Artikel 3

Het artikel omschrijft het kader waarbinnen de administratieve bijstand wordt verleend. In het bijzonder geeft het aan dat de praktische uitvoering van de bijstand slechts kan geschieden overeenkomstig de wettelijke en administratieve bepalingen van de verdragsluitende partijen binnen de mogelijkheden van de douaneadministratie die de bijstand verleent. Uitdrukkelijk is vastgelegd dat het verdrag voorziet in het verlenen van administratieve (bestuurlijke) bijstand tussen de verdragsluitende partijen; derhalve kunnen derden hieraan geen rechten ontleen. Onder administratieve bijstand dient in dit verband doorgaans te worden verstaan dat de aangezochte douaneadministratie informatie verstrekt ten behoeve van de verzoekende douaneadministratie. In de regel geschiedt dit naar aanleiding van een concreet geval, waarbij de verzoekende douaneadministratie bepaalde informatie nodig heeft om een onderzoek te kunnen afronden. Deze informatie kan betrekking hebben op goederen, voorafgaande transacties in de logistieke keten en op betrokken (rechts-)personen. Wanneer bijstand dient te worden verleend op grond van een ander samenwerkingsverdrag tussen beide landen, geeft de aangezochte administratie aan welke andere nationale autoriteiten zich daarmee bezighouden. De aangezochte autoriteit leidt het verzoek dus niet rechtstreeks door naar de andere nationale autoriteit, doch stelt de verzoekende administratie in de gelegenheid zich voor bijstand tot de juiste autoriteit te wenden.

Artikel 4

Dit artikel regelt het verstrekken van informatie. Het betreft zowel informatie waarvoor een specifiek verzoek is gedaan door één van de douaneadministraties, als uit eigen beweging verstrekte gegevens, ten behoeve van de juiste toepassing van de douanewetgeving en de voorkoming, opsporing en bestrijding van inbreuken op de douanewetgeving. Wanneer voor het verkrijgen van gegevens een onderzoek nodig is, stelt de desbetreffende douaneadministratie een dergelijk onderzoek in alsof het wordt gedaan te eigen behoeve of op verzoek van een andere autoriteit van de eigen staat.

Artikel 5

Op verzoek informeren de douaneadministraties elkaar over de binnen hun douanegebied van toepassing zijnde douanewetgeving en douaneprocedures. Voorts zullen de douaneadministraties elkaar onverwijld algemene informatie verstrekken met betrekking tot nieuwe controle- en opsporingstechnieken en gesignaleerde fraudepatronen, alsmede over goederen, vervoermiddelen of personen waarvan vermoed wordt dat zij op enigerlei wijze bij inbreuken betrokken zouden kunnen zijn of worden.

Artikel 6

Doel van het eerste lid van dit artikel is zekerheid te verkrijgen omtrent de vraag of goederen op rechtmatige wijze werden ingevoerd of uitgevoerd. De vraag naar de rechtmatigheid van de invoer is met name van belang in die gevallen waarin, afhankelijk van de uitvoer dan wel de eindbestemming, een gunstige behandeling wordt toegestaan. Zo kan een verrekening van belasting of een restitutie dan wel een ontheffing van een uitvoerverbod worden toegepast al dan niet afhankelijk van het volgen van een bepaalde bestemming. Deze bepaling is in het bijzonder van belang in de relatie tussen continentaal Frankrijk en de Nederlandse Antillen. Twijfel of goederen werkelijk naar de andere staat zijn uitgevoerd kan worden weggenomen wanneer de douaneadministratie van die staat verklaart dat de goederen op rechtmatige wijze in het douanegebied van die staat zijn ingevoerd en onder welke douaneregeling zij eventueel zijn geplaatst.

Artikel 7

Dit artikel voorziet in de mogelijkheid dat, indien twijfels zijn gerezen over de legitimiteit van goederenbewegingen en de daarbij betrokken opslagplaatsen, vervoermiddelen, personen en geldmiddelen, daarop door de aangezochte administratie bijzonder toezicht wordt gehouden.

Artikel 8

Het onderhavige artikel ziet op de uitwisseling van informatie over gepleegde of vermoede inbreuken op de douanewetgeving. Dergelijke informatie is essentieel bij het effectief bestrijden van illegale activiteiten.

Artikel 9

Door de afwezigheid van bewaakte grensovergangen op het eiland Sint Maarten/Sint Martin kunnen goederen van het ene naar het andere deel van het eiland worden gebracht. Dit artikel vergemakkelijkt de tenuitvoerlegging van dwangmaatregelen welke nodig zijn voor de handhaving van de douanewetgeving.

Artikel 11

Als sluitstuk van de wederzijdse administratieve bijstand wordt in dit artikel de mogelijkheid van bijstand bij de invordering voorzien. Deze bijstandsvorm heeft ingevolge artikel 1, onderdeel d, betrekking op de rechten en belastingen voorzover dit verdrag daarop van toepassing is, alsmede op bestuurlijke boeten, achterstallige betalingen, interesten en kosten. Bij de toepassing van dit verdrag zal het met name, gezien het feit dat op Sint Maarten/Saint Martin, behalve het bijzonder invoerrecht op benzine, geen invoerrechten en accijnzen worden geheven, om de laatste categorieën gaan.

Nadere bepalingen voor de toepassing van dit artikel zullen worden vastgesteld overeenkomstig artikel 32, tweede lid, van het verdrag.

Artikel 12

Dit artikel geeft nadere aanwijzingen over de aard en hoedanigheid van de te verstrekken informatie

Artikel 13

Op verzoek zullen ambtenaren van de aangezochte douaneadministratie

door deze administratie worden gemachtigd om als deskundige of als getuige te verschijnen voor een rechterlijke instantie van de verzoekende verdragspartij of, in het geval van het Koninkrijk, voor een rechtelijke instantie van één van de twee landen, ter zake van een inbreuk op de douanewetgeving.

Artikel 14

Dit artikel regelt hoe en bij wie een verzoek om bijstand wordt gedaan en welke grenzen de partijen hierbij in acht nemen. In de uitvoeringsregeling die op grond van artikel 32, tweede lid, zal worden vastgesteld, zullen nog nadere regels hieromtrent gesteld worden.

Artikel 15

Op basis van dit artikel stelt de aangezochte douaneadministratie een onderzoek in indien zij niet zelf over de gevraagde informatie beschikt. Dit onderzoek kan bijvoorbeeld inhouden dat de Franse douane overeenkomstig de geldende Franse nationale bepalingen bij een bedrijf een administratieve controle (boekenonderzoek) verricht om tegemoet te kunnen komen aan een verzoek van de Nederlands-Antilliaanse douane. Het onderzoek kan eveneens omvatten het optekenen van verklaringen van personen van wie in verband met inbreuken op de douanewetgeving informatie wordt gevraagd en van getuigen- en deskundigenverklaringen.

Artikel 16

Dit artikel voorziet in de mogelijkheid van aanwezigheid van douaneambtenaren op elkaars grondgebied en de voorwaarden waaronder van deze mogelijkheid gebruik kan worden gemaakt. Met name als het gaat om onderzoeken waarin een groot deel van de benodigde gegevens zich bevindt in de andere staat, bijvoorbeeld bij dubbele facturering of bij een niet regelmatig beëindigd transport van goederen tussen de Nederlandse Antillen en Frankrijk, kan het onderzoek worden versneld indien ambtenaren van de verzoekende douaneadministratie direct informatie verkrijgen van de bevoegde eenheden van de aangezochte administratie, dan wel aanwezig zijn bij onderzoeken die worden verricht door ambtenaren van de aangezochte douaneadministratie.

Artikel 17

Ten einde de samenwerking efficiënt te laten verlopen zullen alle partijen binnen hun douaneadministraties één coördinatiedienst aanwijzen. Binnen het Koninkrijk zullen zowel de Nederlandse als de Nederlands-Antilliaanse douaneadministratie een coördinatiedienst aanwijzen. Alle verzoeken om bijstand en samenwerking zullen via deze coördinatiedienst lopen. Daar waar de situatie dit vereist, zal echter wèl rechtstreeks contact tussen de overige diensten plaatsvinden, waarbij de coördinatiediensten in een later stadium ingelicht worden. Verder regelt dit artikel de mogelijkheid voor een douaneadministratie om geen gevolg te geven aan verzoeken van de andere partij.

Artikel 18

In dit artikel zijn de beginselen van grensoverschrijdende samenwerking neergelegd. De coördinatie van de grensoverschrijdende samenwerking berust bij de centrale coördinatiediensten. Met name wordt in dit artikel omschreven bij welke inbreuken de verschillende vormen van grensoverschrijdende samenwerking zijn toegestaan. Dit is een limitatieve opsomming. Daarnaast worden de

rechten en plichten van de ambtenaren die opereren in het douanegebied van een andere partij geregeld.

De bepalingen van dit artikel zijn van toepassing op alle vormen van bijstand en samenwerking die in Titel II zijn geregeld.

Artikel 19

Op grond van dit artikel zal de Nederlands-Antilliaanse douane bevoegd zijn tot grensoverschrijdende achtervolging indien een persoon wordt achtervolgd die bij één van de in het artikel genoemde inbreuken op heterdaad wordt betrapt en waarvoor deze kan worden uitgeleverd. In beginsel dient voor een dergelijke achtervolging vóórdat de grens wordt overschreden toestemming te worden gevraagd aan de autoriteiten van de andere partij en zouden deze laatste de achtervolging moeten overnemen. In de praktijk zal het echter zeker voorkomen dat dit niet of niet tijdig mogelijk is. Om te voorkomen dat de achtervolging dan gestaakt dient te worden, regelt dit artikel de bevoegdheid om de reeds ingezette achtervolging in het douanegebied van de andere partij voort te zetten. De bevoegdheden van de achtervolgende ambtenaren worden met dit artikel eveneens specifiek omschreven. De duur van de achtervolging is in dit artikel beperkt tot maximaal vier uur te rekenen vanaf het moment van grensoverschrijding.

Artikel 20

Dit artikel biedt de mogelijkheid tot het ondernemen van een grensoverschrijdende observatie. Observatie wijkt af van achtervolging doordat bij achtervolging sprake moet zijn van constatering op heterdaad. Voor observatie moet van tevoren voor wat betreft de Nederlandse Antillen toestemming gevraagd worden bij het Openbaar Ministerie. Dit artikel regelt de situatie dat de observatie over de grens moet worden voortgezet, hetgeen op het eiland Sint Maarten/Saint Martin niet onwaarschijnlijk is. Op dat moment dient in principe de observatie door de douaneautoriteiten van de andere partij te worden overgenomen. In ieder geval dient vóór de grensoverschrijding toestemming gevraagd te worden aan de bevoegde autoriteiten van de andere Partij, waaraan ook na afloop van de observatie verslag moet worden gedaan. De reden hiervan is dat partijen altijd op de hoogte moeten zijn van de activiteiten die een andere douanedienst verricht op zijn grondgebied. In de uitvoeringsregeling die op grond van het tweede lid van artikel 32 wordt gesloten worden nadere bepalingen opgenomen welke de betreffende autoriteiten zijn en op welk moment contact moet worden opgenomen.

Artikel 21

Artikel 21 regelt de gecontroleerde aflevering van goederen tussen de douanegebieden van de partijen. Zoals al eerder vermeld, geldt deze bepaling niet voor een gecontroleerde aflevering tussen Nederland en Frankrijk. Evenals voor de grensoverschrijdende observatie is voor de gecontroleerde aflevering toestemming nodig. De autoriteit tot wie het verzoek om toestemming moet worden gericht wordt aangewezen in de uitvoeringsregeling die op grond van artikel 32, tweede lid, zal worden afgesproken tussen partijen. Voor de Nederlandse Antillen zal dit de Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen zijn. Deze zendt het verzoek voor toestemming door aan de Ministers van Justitie en Financiën. Mocht het voorkomen dat een dergelijke actie plaatsvindt vanaf Saint Martin via Sint Maarten (waar de internationale luchthaven zich bevindt) naar Nederland, dan geldt vanaf het moment dat de goederen in Nederland aankomen het WBS-verdrag indien de goederen verder vervoerd worden

binnen de Europese Unie. In Nederland wordt de toestemming, door tussenkomst van het Douane Informatie Centrum, gegeven door het Openbaar Ministerie.

Artikelen 22 en 23

Deze artikelen geven de mogelijkheid om gecoördineerd acties te ondernemen. Omdat de douanediensten op beide eilandsdelen niet groot zijn, maar sommige acties inzet van veel ambtenaren kunnen vergen, zou de instelling van gemeenschappelijke onderzoeks- en toezichtsteams gewenst kunnen zijn. Doordat het verdrag ook voor Nederland zal gelden is het ook mogelijk dat hieraan vanuit Europa wordt bijgedragen. Deze teams kunnen ook weer alleen maar in het Caribisch gebied optreden en niet op het Europese vasteland. Een dergelijk team zal altijd onder leiding staan van een douaneambtenaar uit het gebied waar het team optreedt. De leden van het team van een andere douaneadministratie zullen nooit enige bevoegdheid hebben, tenzij deze hen in het kader van toezicht expliciet wordt gegeven. Het verdrag biedt niet de ruimte om bevoegdheden in het kader van opsporing te verlenen.

Artikel 24

De douane van de Nederlandse Antillen beschikt zelf niet over varende materieel op Sint Maarten. Indien maritieme samenwerking nodig zou zijn op basis van dit verdrag, zal dat moeten geschieden door inzet van de Kustwacht op grond van het reeds bestaande convenant hierover. Hieromtrent zullen nog met de betrokken autoriteiten nadere afspraken gemaakt worden. Een en ander kan dus ook betekenen dat de Kustwacht kan worden ingezet bij grensoverschrijdende achtervolgingen en in Franse territoriale wateren zou kunnen gaan opereren indien noodzakelijk.

Artikel 25

In de bilaterale verdragen betreffende wederzijdse administratieve bijstand in douanezaken die het Koninkrijk sluit is altijd de mogelijkheid opgenomen de werking en het gebruik van het verdrag na verloop van tijd te evalueren. Gezien echter het bijzondere karakter van dit verdrag en het feit dat er meerdere douaneadministraties bij zijn betrokken, is in dit geval gekozen voor het samenstellen van een commissie die bestaat uit vertegenwoordigers van de drie betrokken douaneadministraties.

Artikel 26

Ten einde een betere onderlinge relatie en verstandhouding te verkrijgen is ook de mogelijkheid opgenomen dat functionarissen stage lopen of opleidingen volgen bij de douaneadministratie van de andere Partij.

Artikelen 27 en 28

Aangezien de in het verdrag bedoelde informatie dikwijls van vertrouwelijke aard is, moet voor misbruik daarvan worden gewaakt. Deze artikelen schrijven voor dat op grond van het verdrag verkregen informatie zeer zorgvuldig moet worden behandeld. Artikel 27 bevat dan ook een doelbindingsbepaling inhoudende dat de verkregen informatie slechts voor de doeleinden van dit verdrag mag worden gebruikt door de bevoegde douaneautoriteiten. Gebruik van de informatie voor andere doeleinden of door andere autoriteiten is alleen toegestaan indien de douaneadministratie die de informatie heeft verstrekt daartoe uitdrukkelijk toestemming heeft gegeven. Het eerste lid van artikel 28 geeft aan dat in de staat die de informatie ontvangt minimaal een gelijkwaardig niveau

van bescherming en geheimhouding voor deze informatie geldt als voor soortgelijke informatie van de eigen administratie op basis van de nationale wetgeving terzake.

Artikel 29

Voor onder dit verdrag uitgewisselde persoonsgegevens wordt in het eerste lid bepaald dat deze in het ontvangende land onderworpen zijn aan een niveau van bescherming dat gelijkwaardig moet zijn aan het niveau van bescherming overeenkomstig de beginselen welke in de bijlage bij het verdrag zijn weergegeven. Deze bijlage is gebaseerd op de tekst van het Verdrag van Straatsburg. De bijlage handelt in het bijzonder over de bescherming van persoonsgegevens in geautomatiseerde bestanden. De principes en uitgangspunten vervat in het eerste artikel van de bijlage gelden echter eveneens voor de bescherming van persoonsgegevens die op een andere wijze dan elektronisch worden beheerd, bewaard of bewerkt. Door dit artikel en de daarin genoemde bijlage wordt voor Frankrijk en Nederland gezamenlijk, als lidstaten van de Europese Gemeenschap, voldaan aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 25 en 26 van richtlijn nr. 95/46/EG van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens (PbEG L 281). Ingevolge het tweede lid zal informatie over de terzake geldende wetgeving tussen de verdragsluitende partijen worden uitgewisseld.

Artikel 30

Dit artikel bevat de bijzondere gevallen waarin bijstand geheel of gedeeltelijk kan worden geweigerd. Krachtens dit artikel kunnen de Nederlandse Antillen bijvoorbeeld bijstand weigeren als deze wordt gevraagd ten behoeve van onderzoek in een zaak die daar te lande reeds onderwerp van een strafvervolgning heeft gevormd. Hetzelfde geldt bij een nog lopende strafrechtelijke procedure. Informatie wordt niet verstrekt dan na daartoe verkregen toestemming van de desbetreffende rechterlijke autoriteit. Deze autoriteit kan de nodige waarborgen verlangen om te voorkomen dat de gegevens in de verzoekende staat worden gebruikt om een strafvervolgning ter zake van hetzelfde feit en tegen dezelfde verdachte te beginnen.

Artikel 31

De douaneadministraties zien in beginsel af van alle vorderingen tot terugbetaling van de door hen onder dit verdrag gemaakte kosten, daaronder begrepen de kosten van administratieve bijstand ter zake van de invordering van douaneschulden.

Artikel 32

Het onderhavige artikel bevat enkele bepalingen die een goede uitvoering van het verdrag moeten verzekeren. De douaneadministraties zullen daarnaast voor een soepele toepassing van het verdrag uitvoeringsbepalingen vaststellen die van praktische aard zijn en het toepassingsgebied van het verdrag niet wijzigen.

3. Koninkrijkspositie

Ingevolge het elfde lid van het eerste artikel zal het verdrag, voor wat het Koninkrijk betreft, alleen van toepassing zijn in de douanegebieden van Nederland en de Nederlandse Antillen. Artikel 33, lid 2, voorziet in

uitbreiding van de gelding van het verdrag tot Aruba waarmee toepassing mogelijk is in het douanegebied van dat land. Genoemde uitbreiding zal alsdan bij notawisseling plaatsvinden. Deze notawisseling zal een verdrag in de zin van de Grondwet vormen.

De Staatssecretaris van Financiën,
W. J. Bos

De Minister van Buitenlandse Zaken,
J. J. van Aartsen